

kom ind paa at paavise, hvorledes der netop i Sagens særegne Bestaafenhed er Momenter tilstede, som opferdre Thinget til, paa den ene Side at være noget villigere, end det maaskee under andre Omstændigheder vilde have været, til at give sit Samtykke til Tiltale mod et Medlem, men paa den anden Side til detbæll at vogte sig for at komme ind paa Sagens Realitet, og jeg holder mig overbediist om, at Fleertallet af Thingets ærede Medlemmer med mig er cuigt i, at der ikke er nogen Nødvendighed for, og at det ikke er tilraadeligt eller ønskeligt, at komme ind paa en nærmere Omtale af denne Sagens Bestaafenhed. Det ærede Medlem sagde, at han ikke lagde Vægt paa, at den Forbrydelse, hvorfor den Vedkommende skal tiltales, ikke er opgivet, han meente, at man kunde eftergive denne Forbring, ligesaavel som Fleertallet har erkjendt, at man ikke burde fastholde Forbring om, at der skal udtales, efter hvilke Lovbestemmelser den Paagjældende meentes at kunne blive dømt, men der er en væsentlig Forskjel paa disse to Ting. Det vilde i og for sig være rigtigt, at der ved enhver Anklage blev nævnt det Lovbud, som den Paagjældende antoges at have overtraadt, og naar man ikke har meent at kunne gjøre den Forbring i dette Tilfælde, er det, fordi den nuværende danske Straffelovgivning er af den Bestaafenhed, at det i mange Tilfælde vilde være grumme vanskeligt, for ikke at sige umuligt, bestemt at paapege de enkelte Lovbud, om hvilke der kan blive Spørgsmaal; men fordi man maa eftergive denne Forbring, følger deraf ikke, at man ogsaa maa eftergive den anden. Som udtalt i Udvalgets Fleertals Betænkning, synes det i og for sig naturligt, at Regjeringen forelægger for Thinget, hvad det er, hvori et Medlem har forsyndet sig, naar den forlanger Thingets Samtykke til, at han forfølges af det Offentlige som en Forbryder, og det ærede Medlem har heller Intet indvendt imod det Rigtige og Naturlige i denne Sætning i og for sig; men dernæst paastaar jeg, at det for Principets Skyld ogsaa er af største Bigtighed at fastholde denne Grundsætning. Det er anthydet i Betænkningen, at der kan tænkes Tilfælde, hvor det vilde være umuligt at anstille den nødvendige Underfølgelse for at værne mod

Misbrug fra Regjeringens Side, og at det derfor er nødvendigt at angive den Art af Forbrydelse, hvorfor Vedkommende agtes tiltalt. Jeg vil henstille til det ærede Thing, hvorledes det tænker at stille sig, hvis det Tilfælde skal møde, at en Minister fremtraadte og sagde: „Jeg begjærer Thingets Samtykke til at sætte Den eller Den under Tiltale“ — Punktum — Intet videre. Enhver vil dog give mig Medhold i, at et saadant Forlangende maatte vises tilbage; men hvor er Grændsen? Det ærede Medlem sagde — formeentlig efter at have søgt nærmere Oplysninger hos juridiske Capaciteter — at Domstolene ikke toge det saa nøie med, hvilken Forbrydelse der bliver nævnt, og at de jævnlig dømme for en anden Forbrydelse end den, hvorfor Vedkommende er tiltalt, men dette beroer paa en fuldstændig Misforstaaelse. Det hændes ikke sjældent, at en mindre Forbrydelse indbefattes i en større, og naar Vedkommende er sat under Tiltale for denne, men det befindes, at han ikke kan dømmes skyldig for den, kan han ganske vist ofte dømmes skyldig for den mindre; men mig er det ikke bekjendt, at Nogen skulde være sat under Tiltale for een Art af Forbrydelse, og at Domstolene skulde have dømt ham for en anden Art. Saadanne Tilfælde kan det ærede Medlem ikke paavise, og det vilde ogsaa være noget Urimeligt. Jeg er i det heldige Tilfælde med Hensyn til dette Spørgsmaal — som jeg dog ikke videre skal forfølge, da det er af en reen juridisk Bestaafenhed — at kunne henholde mig til en Udtalelse fra den ærede Justitsministers egen Side, hvilken derved, at den gjentagne Gange er gaaet igjennem Thinget, foreløbig har faaet en Sanction af dette, idet Ingen her i Thinget har gjort nogen Indvending derimod. Jeg vil bede det ærede Medlem, saavelsom Thingets øvrige ærede Medlemmer, at fremtage det Forslag, som foreligger angaaende Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien, og De ville da finde, at der i § 128 staaer, at der i en Anklagebeslutning, foruden den Anklagedes fulde Navn og Stilling, skal nævnes „den eller de strafbare Handlinger, hvorfor han anklages, og den Art af Forbrydelse, hvorunder samme antages at henhøre“. Det er den høitærede Justitsminister selv, som ved at frem-